

Агата Кристи

Убийство със сантиметър

Мис Полит хвана чукалото и леко похлопа на пътната врата. Почака търпеливо и отново почука. Пакетът под лявата ѝ ръка се поразмести от движението и тя го оправи. Вътре бе увита приготвената за проба зимна зелена рокля на мисиз Спенлоу. На лявата ѝ ръка се полюшваше чантата от черна коприна, в която бе сложила сантиметър, възглавничка за карфици и големи, удобни за работа ножици.

Мис Полит бе висока, мършава, с остър нос и стиснати устни, я рядката ѝ коса имаше стоманеносив цвят. Тя се поколеба, преди да почука трети път. Като погледна надолу по улицата, видя бърза приближаваща се фигура. Това бе мис Хартнъл, жизнерадостна, петдесет и пет годишна жена със загрубяло лице, която се провикна както обикновено със силния си плътен глас:

– Добър ден, мис Полит!

Шивачката отговори:

– Добър ден, мис Хартнъл. – Гласът ѝ бе извънредно слаб и звучеше много благовъзпитано. Тя бе започнала кариерата си като камериерка. – Извинете ме – продължи тя, – но не знаете ли случайно дали е възможно мисиз Спенлоу да не е в къщи?

– Нямам представа – отвърна мис Хартнъл.

– Много странно. Днес следобед трябваше да пробвам новата рокля на мисиз Спенлоу. Тя ми каза да дойда в три и половина.

Мис Хартнъл погледна ръчния си часовник.

– Минава три и половина.

– Да, три пъти чуках, но никой не отговаря, ето защо мисля, че мисиз Спенлоу може би е излязла и е забравила. По принцип тя не забравя уговорена среща, а и иска да облече роклята в друг ден.

Мис Хартнъл отвори портата, мина по пътеката и застана до мис Полит пред вратата на Лабърнъм котидж.

– Защо Гледис не отваря? – попита тя. – О, разбира се. Днес е четвъртък – нейният свободен ден. Предполагам, че мисиз Спенлоу е заспа-
ла. Сигурно не сте вдигнали достатъчно шум с това тук.

Като грабна чукалото, тя задумка оглушително по вратата. Същевременно извика гръмогласно:

– Хей, вие вътре!

Отговор не последва. Мис Полит промърмори:

– О, мисля, че мисиз Спенлоу е забравила и е излязла. Ще намина друг път. – Тя се наклони да тръгне по пътеката.

– Глупости! – решително заяви мис Хартнъл. – Не може да е излязла. Щях да я срещна. Ей, сега ще погледна през прозорците и ще видя

дали мога да открия признаци на живот.

Както обикновено тя се засмя сърдечно, за да покаже, че се шегува, и хвърли бегъл поглед през най-близкия прозорец; бегъл, защото много добре знаеше, че предната стая рядко се използваше; мистър и мисиз Спенлоу предпочитаха малката вътрешна дневна.

Макар н бегъл, погледът постигна целта си. Мис Хартнъл наистина не видя никакъв признак на живот. Напротив, през стъклото съзря мисиз Спенлоу да лежи на килимчето пред камината, мъртва.

– Разбира се – разказваше тя след това, – аз успях да запазя самообладание. Това същество Полит нямаше представа какво да прави. „Да запазим самообладание – казах й аз. – Стойте тук, а аз ще отида за Пок, полиция.“ Тя започна да ми обяснява, че не иска да я оставям сама, но не й обърнах никакво внимание. Човек трябва да е твърд с такива хора. Винаги съм се убеждавала, че им прави удоволствие да създават суматоха. И така, тъкмо излизах, когато в този момент зад ъгъла на къщата се появи мистър Спенлоу.

Тук мис Хартнъл направи многозначителна пауза. Така даваше възможност на слушателите си да попитат със затаен дъх: „Кажете, как изглеждаше той?“ Тогава мис Хартнъл продължаваше:

– Честно казано, веднага подозрях нещо. Той беше твърде спокоен. Не изглеждаше ни най-малко изненадан. И можете да говорите каквото щете, но не е нормално един мъж да остане съвършено спокоен, като му кажат, че жена му е мъртва.

Всеки бе съгласен с това.

Полицията също се съгласи. Неговото равнодушие им се видя така подозрително, че веднага поискаха да установят какво е материалното състояние на този джентълмен след смъртта на съпругата му. И когато откриха, че жената е била богатата в този брак и че парите остават на съпруга й според завещание, направено скоро след женитбата им, те станаха още по-подозрителни.

Мис Марпл, миловидната (а някои добавят – и с жлъчен език) възрастна госпожица, която живееше непосредствено до къщата на пастора, бе разпитана много скоро, около половин час след откриването на престъплението. Тя бе посетена от полиция Пок, който важно прелистваше бележника си.

– Ако нямате нищо против, госпожо, искам да ви задам няколко въпроса.

Мис Марпл каза:

– Във връзка с убийството на мис Спенлоу ли?

Пок се учуди.

– Мога ли да попитам как научихте за него?

– Рибата – каза мис Марпл.

Нямаше нужда от повече обяснения. Инспектор Пок с право допуска, че момчето от рибарския магазин бе донесло новината заедно с вечерята на мис Марпл.

Мис Марпл меко продължи:

– Простряна на пода в дневната, удушена по всяка вероятност с много тесен колан. Но каквото и да е било, то липсва.

По лицето на Пок се бе изписал гняв.

– Как този младеж Фред е успял да научи всичко...

Мис Марпл ловко го прекъсна:

– На куртката ви има карфица.

Пок погледна надолу сепнато и каза:

– Нали казват: щом видиш карфица, вдигни я и целия ден ще ти върви.

– Надявам се, че наистина ще е така. А сега, какво искахте да ме питате?

Пок прочисти гърло, придаде си важност и надникна в бележника си.

– Мистър Артър Спенлоу, съпруг на покойната, даде пред мен показания. Мистър Спенлоу заявява, че доколкото си спомня, в 14:30 му е телефонирала мис Марпл и го е помолила да я посети в 15:30, за да се посъветва с него по някакъв въпрос. Вярно ли е това, госпожо?

– Разбира се, че не – отговори мис Марпл.

– Не сте ли телефонирали на мистър Спенлоу в 14:30?

– Нито в 14:30, нито когато и да било.

– О! – каза Пок и засмука мустака си с дълбоко задоволство.

– Какво друго казва мистър Спенлоу?

– Според показанията на мистър Спенлоу той напуснал дома си в 15:10 и е дошъл тук, както е бил помолен; когато пристигнал, прислужницата му казала, че мис Марпл не си е в къщи.

– Това вече е вярно – потвърди мис Марпл. – Той наистина е идвал, но аз бях на събрание в женската организация.

– О! – каза отново Пок.

Мис Марпл възкликна:

– Я ми кажете, подозирате ли мистър Спенлоу?

– Не мога да кажа още нищо на този етап, но ми се струва, че някой се е опитал да бъде хитър.

Мис Марпл попита замислено:

– Мистър Спенлоу ли?

Тя обичаше мистър Спенлоу. Той беше дребен, слаб човек; когато говореше, бе резервиран, придържаше се към приетите норми и бе връх на почтеността. Странно беше, че е дошъл да живее в провинцията; толкова ясно бе, че през целия си живот е живял в град. На мис Марпл той бе доверил причината. „От момче съм мечтал някой ден да живеят на село и да имам собствена градина. Винаги много съм обичал цветята. Нали знаете, жена ми държеше цветарски магазин. Там я видях за първи път.“

Изявлението бе сухо, но говореше за роматнично отношение. Една млада и хубава мисиз Спенлоу виждаше той, изправена на фона на цветята.

Мистър Спенлоу всъщност нищо не разбираше от цветя. Нямаше представа от семена, подрязване, разсаждане в лехи, едногодишни и многогодишни растения. Пред себе си имаше някакъв образ – малка градина, гъсто насадена с благоуханни, ярко обагрени цветове. Почти трогателно бе помолил мис Марпл за инструкции и отговорите ѝ бе записвал в малък бележник.

Той бе човек, който не обичаше да вдига шум около себе си. И може би поради това му качество полицията се заинтересува от него, когато жена му бе намерена убита. С постоянство и упоритост те научиха много за покойната мисиз Спенлоу – и скоро всички в Сейнт Мери Мийд го знаеха.

Мисиз Спенлоу започнала като обща прислужница в една голяма къща. Напуснала, за да се омъжи за помощник-градинаря, и заедно отворили цветарски магазин в Лондон. С цветята ѝ провървяло, но не и с градинаря, който скоро се разболял и починал.

Вдовицата не прекъснала търговията и както била амбициозна, дори я разширила. Всичко вървяло много добре. После продала магазина на добра цена и за втори път се омъжила. Този път за мистър Спенлоу, бижутер на средна възраст, наследил малък магазин, който не вървял особено добре. Скоро продали и него и се установили в Сейнт Мери Мийд.

Мисиз Спенлоу бе заможна жена. Печалбата от цветята бе вложила изгодно, ръководена от „съвета на един дух“, както сама обясняваше на всички. Духовете я бяха посъветвали с неочаквана проникателност.

Всичките ѝ капиталовложения бяха донесли печалби, някои от тях доста значителни. Вместо това да увеличи вярата ѝ в спиритизма, мисиз

Спенлоу напълно се отказа от спиритическите сеанси и направи бърз и пълен завой към някаква неясна религия, свързана с Индия, която се основавала на различни видове дълбоко дишане. Когато пристигна обаче в Мери Мийд, отново се върна към ортодоксалната вяра и англиканската църква. Прекарваше много време в дома на свещеника и с усърдие посещаваше църковните служби. Покровителстваше магазините в селището, интересуваше се от местните събития и играеше бридж.

Скучно, еднообразно ежедневиe. И изведнъж – убийство.

Полковник Мелчат, началникът на полицейския участък, бе повикал инспектор Слек.

Слек бе категоричен човек. Когато реши нещо, той бе сигурен в него. И сега бе напълно убеден.

– Съпругът го е сторил, сър – заяви той.

– Така ли мислите?

– Съвсем сигурен съм. Трябва само да го погледнете. Не проявява ни най-малък признак на скръб или мъка. Върнал се е в къщата, знаейки, че е мъртва.

– Не се ли е опитал поне да изиграе ролята на разстроен съпруг?

– Ни най-малко. Прекалено доволен е от себе си. Има хора, които не могат да се преструват. Твърде корави са. Разбирам го, просто му е дошло до гуша от жена му. Парите са били нейни и бих казал, че е била жена, с която трудно се живее, отдадена вечно на някаква религия или нещо от този сорт. Хладнокръвно е решил да свърши с нея и да си живее спокойно сам.

– Да, предполагам, че може и да е така.

– Бъдете уверен, че е така. Обмислил е плана си внимателно. Твърди, че са му се обадили...

Мелчит го прекъсна:

– Не е ли регистрирано обаждане?

– Не, сър. Това значи, че или той лъже, или са му се обадили от обществен телефон. Единствените два обществени телефона в селото са на гарата и в пощата. Със сигурност не е от пощата. Мисиз Блейд вижда всеки, който влиза. Би могло да е от гарата. В четиринадесет и двадесет и седем пристига влак и тогава има повече хора. Той обаче твърди, че му се обадила мис Марпл, а това със сигурност не е вярно. Обаждането не е било от нейния дом, а тя самата е била в женския клуб.

– Изключвате ли възможността съпругът нарочно да е бил отстранен от някой, който е искал да убие мисиз Спенлоу?

– Имате пред вид младия Тед Джерърд ли, сър? Помислих и за

това, но там се изправяме пред липсата на мотив. Той нищо не печели от цялата работа.

– И той обаче не е особено чиста личност. Преди време задигнал значителна сума пари, които му били поверени.

– Не твърдя, че е безупречен. И все пак отишъл и признал на шефа си за кражбата. А работодателите му не знаели за това.

– От Оксфърдската група¹ ли е?

– Да, сър. Но съвестта му заговорила и решил да си признае, че е задигнал пари. Забележете, не искам да кажа, че това не е хитър ход, може би е помислил, че е заподозрян и е решил да играе на искрено разкаяние.

– Скептически човек сте, Слек – заяви полковник Мелчит. – Впрочем говорихте ли с мис Марпл?

– Какво общо има тя с това, сър?

– О, нищо. Но тя чува разни неща. Защо не отидете да си поприказвате с нея? Тя е много наблюдателна стара дама.

Слек промени темата:

– Исках да ви попитам нещо, сър. Покойната е била прислужница в дома на сър Робърт Абъркърмби. Там е станала на времето кражба на смарагдови бижута с голяма стойност. Не са ги намерили изобщо. Правих справка – било е по времето, когато жената на Спенлоу е работила там, макар тогава да е била само момиче. Не мислите ли че може да е била замесена, сър? Както знаете, Спенлоу е бил дребен бижутер, тъкмо човек, който да пласира откраднатото.

Мелчит поклати глава.

– Не мисля, че има някаква връзка. По това-време тя дори не е познавала Спенлоу. Помня случая. В полицейските кръгове сметнаха, че там е замесен един от синовете, Джим Абъркърмби – неприятен млад прахосник. Имал куп дългове и точно след кражбата били платени, както се говореше, от някаква богата жена, но аз не съм напълно в течение. Старият Абъркърмби затрудни разследването, като се опитваше да отклони полицията от случая.

– Това беше просто едно хрумване, сър – рече Слек.

Мис Марпл прие любезно инспектор Слек, особено след като чу, че го е изпратил полковник Мелчит.

– Е, наистина много мило от страна на полковник Мелчит. Не

1. Религиозна група, основана в 1921 г. в Оксфърдския университет от американеца Франк Букмън. Изповядва четири основни правила: абсолютна честност, чистота, любов, алтруизъм. – Б. пр.

знаех, че ме помни.

– Помни ви много добре. Каза ми, че това, което вие не знаете за Сейнт Мери Мийд, не си струва да се знае.

– Много мило от негова страна, но аз наистина съвсем нищо не знам. Искам да кажа... във връзка с това убийство.

– Но знаете какво се говори за него.

– Разбира се, какъв смисъл има обаче просто да повтарям празни приказки?

В желанието си да внесе непринуденост Слек каза:

– Всъщност това не е официален разговор. Бих искал, така да се каже, да споделите някои неща с мен.

– Наистина ли ви интересува какво говорят хората? Независимо от това дали е вярно, или не?

– Наистина.

– Е, разбира се, има много слухове и предположения. А ако питате мен, съществуват два лагера. Едни, които смятат, че съпругът ѝ го е извършил. Съпругът или съпругата са тези, които е най-естествено да бъдат заподозрени, не мислите ли?

– Може би – каза инспекторът предпазливо.

– Живеят заедно. А и парите често могат да бъдат причина. Чух, че мисиз Спенлоу е била богата и следователно мистър Спенлоу би бил облагодетелствуван от, нейната смърт. Страхувам се, че в този порочен свят често пъти и най-злонамереното предположение може да се окаже вярно.

– Във всички случаи той наследява хубавичка сума.

– Точно така. Би изглеждало съвсем правдоподобно да я удуши, да напусне къщата от задната врата, да дойде през поляната до моята къща, да ме потърси и да излъже, че съм му се обаждала, после да се върне и да намери жена си убита в негово отсъствие – надявайки се, разбира се, в престъплението да бъде обвинен някой скитник или крадец.

Инспекторът кимна.

– А нещо по паричния въпрос... дали не са били в лоши отношения напоследък...

Но мис Марпл го прекъсна:

– О, не е имало нищо такова...

– Знаете ли го със сигурност?

– Ако се бяха карали, всички щяха да знаят. Прислужничката им, Гледис Брент, щеше на бърза ръка да го разнесе из селото.

Инспекторът плахо се обади:

– Може и да не е знаела?

В отговор мис Марпл му отправи съжалителна усмивка. После продължи:

– А съществува и друга теория. Тед Джерърд. Хубав млад човек. Мисля, знаете, че хубостта влияе повече, отколкото трябва. Вземете помощник-енорийския свещеник – имаше странно обаяние. Всички момичета идваха на черква – както на сутрешни, така и на вечерни служби. А и много по-възрастни жени станаха необикновено активни в дейността на енорията... какви пантофи, какви шалове му приготвиха. В какво неудобно положение поставяха бедния млад човек!

Но чакайте, докъде бях стигнала? О, да, младия Тед Джерърд. Разбира се, носеха се слухове за него. Той много често я посещаваше. Макар самата мисиз Спенлоу да ми е казвала, че той е член на групата, която наричат „Оксфърдска“. Религиозно движение. Те са много честни и много ревностни, мисля, и на мисиз Спенлоу всичко това бе направило силно впечатление.

Мис Марпл си пое дъх и продължи:

– Според мен няма основание да се мисли, че в това има нещо повече, но нали знаете какви са хората. Мнозина са убедени, че мисиз Спенлоу е била увлечена по младия мъж и че му е дала голяма сума – назаем. Напълно вярно е, че са го видели на гарата същия ден. Във влака от четиринадесет и двадесет и седем. Но съвсем просто би било да се измъкне от другата страна на влака, да мине през входа на гарата. Така че няма нужда да е бил видян да отива към вилата им. Освен това хората смятат, че мисиз Спенлоу е била облечена доста странно.

– Странно?

– С кимоно. А не с рокля. – Мис Марпл се изчерви. – Това, знаете ли, е твърде неприлично, според някои.

– Смятате, че е неприлично?

– О, не! Аз не мисля така. Намирам го за естествено.

– Намирате го за естествено?

– При съответните обстоятелства, да. – Погледът на мис Марпл бе спокоен и замислен.

Инспектор Слек каза:

– Това би могло да бъде и друг мотив за съпруга. Ревност.

– О, не, мистър Спенлоу никога не би ревнувал. Той не е от тези, които забелязват нещата. Ако жена му го напусне и остави бележка на възглавницата за карфици, това ще е първият път, когато той ще научи, че стават такива неща.

Инспектор Слек бе объркан от настойчивостта, с която тя го гледаше. Усещаше, че всичко, което му бе казала досега, имаше за цел да му намекне нещо, което той не разбираше. Тя продължи натъртено:

– Не открихте ли някакви улики на мястото, инспекторе?

– В наши дни хората не оставят отпечатащи от пръсти и пепел от цигара, мис Марпл.

– Но това, мисля – продължи тя, – бе едно старомодно престъпление.

Слек остро попита:

– Какво искате да кажете?

Мис Марпл забеляза, без да бърза:

– Сигурна съм, че полицаят Пок може да ви помогне. Той пръв се озова на... на „местопрестъплението“, както казват.

Мистър Спенлоу седеше на един шезлонг. Той изглеждаше смутен. Заговори отмерено с тънкия си глас:

– Може би си въобразявам, разбира се. И слухът ми не е така добър както преди. Но със сигурност мога да кажа, че чух едно момченце да вика след мен: „Хей, кой е Крипън?“² Това... това ме кара да мисля, че то ме смята за... за убиец на скъпата ми съпруга.

Мис Марпл внимателно клъцна главичката на една увехнала роза и отвърна:

– Без съмнение то точно това е искало да ви накара да мислите.

– Но какво би могло да втълпи такава мисъл в главата на едно дете?

Мис Марпл се изкашля:

– Слушало е без съмнение какво говорят възрастните.

– Вие... Вие наистина ли искате да кажете, че другите хора също мислят така?

– Почти половината от жителите на Сейнт Мери Мийд.

– Но, мила моя, какво е могло да породи такава идея. Аз бях искрено привързан към жена си. На нея за съжаление не ѝ се нравеше животът на село, както се надявах, че ще бъде, но абсолютно съгласие по всеки въпрос е недостижим идеал. Уверявам ви, усещам много силно нейната загуба.

– Вероятно. Ще ме извините, че ви го казвам, но с нищо не го показвате.

Мистър Спенлоу изпъна крехката си фигура в целия ѝ ръст.

2. Холи Харви Крипън (1862 – 1910) – обесен по обвинение, че е отровил съпругата си. Неговото дело е било едно от най-сензационните в началото на века. – Б. пр.

– Мила госпожо, преди много години четох за някакъв китайски философ, който спокойно продължил да бие гонг на улицата – често срещано забавление у китайците, – когато любимата му жена умряла. Неговата душевна сила направила голямо впечатление на хората от града.

– Но – възрази мис Марпл – жителите на Сейнт Мери Мийд реагират съвършено различно. Китайската философия не им допада.

– Вие нали разбирате?

Мис Марпл кимна.

– Моят чичо Хенри – обясни тя – бе човек с необикновен самоконтрол. Неговият девиз бе: „Никога не показвай чувствата си.“ Той също много обичаше цветя.

– Мислех си – като че с нетърпение каза мистър Спенлоу, – че бих могъл да поставя една пергола в западната част на къщата. Розови рози и може би глициния. А има и едно бяло, подобно на звезда цвете, чието име сега не мога да си спомня...

Мис Марпл отговори с тона, с който говореше на тригодишния си праплеменник:

– Тук имам един чудесен каталог с картинки. Може би ще искате да го прегледате. Аз трябва да отида до селото.

Като остави мистър Спенлоу щастливо настанен с каталога в градината, мис Марпл отиде в стаята си, зави набързо една рокля в дебела хартия и забърза към пощата. Мис Полит, шивачката, живееше на втория етаж в същата сграда.

Мис Марпл не се качи веднага по стълбите. Часът бе точно една минута след четиринадесет и тридесет, автобусът от Мъч Бенъм тъкмо спираше пред вратата на пощата. Това бе едно от ежедневните събития в Сейнт Мери Мийд. Чиновничката забърза навън, натоварена с пакети, с неща, с които търгуваше, защото пощата се занимаваше и с продажба на бонбони, евтини книги и детски играчки. За около четири минути мис Марпл остана сама в помещението.

Чак когато чиновничката се върна на мястото си, мис Марпл се качи горе да обясни на мис Полит, че иска да префасонира сивия си креп и да го направи по-модерен, ако е възможно. Мис Полит обеща да види какво може да се направи.

Началникът на плицейския участък бе доста учуден, когато му съобщиха, че мис Марпл иска да го види. Тя влезе с хиляди извинения:

– Извинявам се... много се извинявам, че ви безпокоя. Зная, че сте много зает, но вие винаги сте били така любезен, полковник Мелчит,

за това реших, че е по-добре да се обърна към вас вместо към инспектор Слек. В никакъв случай не бих искала да създавам неприятности на мистър Пок, но, строго казано, мисля, че не е трябвало да пипа абсолютно нищо.

Полковник Мелчит леко се озадачи и попита:

– Пок? Това е полицаецът в Сейнт Мери Мийд? Какво е направил?

– Взел е една карфица. Беше забодена на куртката му. И тогава ми дойде наум, че е много вероятно да я е намерил в дома на мисиз Спенлоу.

– Точно така. Но в края на краищата какво значение има една карфица? Наистина я е намерил непосредствено до тялото на мисиз Спенлоу. Вчера дойде и го съобщи на Слек, предполагам, че по ваше внушение. Разбира се, че не е бивало нищо да пипа, но, както казах, какво значение има една карфица? Най-обикновена карфица. Нещо, което всяка жена може да използва.

– О, не, полковник Мелчит, тъкмо тук грешите. В очите на един мъж тази карфица може би изглежда обикновена, но не е така. Това е специална карфица, много тънка, от тези, които се купуват по цяла кутия и се използват главно от шивачките.

Мелчит я погледна внимателно като че ли започваше нещо да разбира. Мис Марпл енергично поклати няколко пъти глава.

– Да, разбира се. За мен всичко е толкова ясно. Била е с кимоно, защото е щяла да пробва новата си рокля, и е отишла в предната стая, а мис Полит е поискала да премери нещо, окачила е сантиметъра на врата й... и после единственото, което е трябвало да направи, е било да го кръстоса и да дърпа... Чувала съм, че било много лесно. А след това, разбира се, е излязла вън, хлопнала е вратата и е застанала отпред да почука като че току-що е дошла. Но карфицата показва, че вече е била в къщата.

– И мис Полит ли е телефонирала на Спенлоу?

– Да. От пощата в четиринадесет и тридесет... точно когато пристига автобусът и помещението е празно.

Полковник Мелчит попита:

– Но скъпа, мис Марпл, защо? За бога, защо? Не може да има убийство без мотив.

– От всичко, което съм чула за престъплението, полковник Мелчит, заключавам, че то датира от преди много години. Това ми напомня за двамата ми братовчеди Антъни и Гордън. Каквото и да стореше Антъни, беше все в негова полза, а с бедния Гордън беше точно обратното:

състезателен кон ще окуее, стойността на акциите ще спадне, имението ще се обезцени... Според мен двете жени са участвали заедно в тази история.

– В коя?

– В обира. Преди години. Чувала съм, че смарагдите стрували много пари. Камериерката и домашната помощничка. Защото едно нещо не се изясни – как стана така, че когато домашната помощничка се омъжи за градинаря, те имаха достатъчно пари да отворят магазин за цветя?

Отговорът е, че това е била нейната част от плячката. Мисля, че точно това е думата. Всичко, което е предприела, е тръгвало добре. Парите носят пари. Но другата, камериерката, сигурно не е имала късмет. Станала е селска шивачка. После двете отново се срещат. В началото всичко е наред, докато на сцената не се появява мистър Тед Джерърд.

Мисиз Спенлоу е имала вече някакви угризения и е започнала да проявява склонност към разни религии. Този младеж без съмнение я е убедил „да се изповяда“ и да се „пречисти“ и смея да кажа, че тя е била склонна да го стори. Но мис Полит не е била на същото мнение. Веднага разбрала, че може да отиде в затвора за кражба, извършена преди много години. Ето защо тя решава да сложи край на всичко това. Изглежда, че тя по начало е била много зла жена. Мисля, че окото ѝ няма да мигне, ако милият и глупав мистър Спенлоу увисне на въжето.

Полковник Мелчит бавно заговори:

– Можем... до известна степен... да проверим вашата теория. Да установим дали тези жена, Полит, и камериерката от Абъркърмбови са едно и също лице, но...

Мис Марпл го окуражи:

– Всичко ще бъде много лесно. Тя е от жените, които капитулират веднага щом бъдат изправени пред истината. И после, ето вижте, вчера измъкнах сантиметъра ѝ, когато бях на проба. Щом види, че липсва, ще помисли, че полицията го е взела... Тя е твърде невежа жена и ще сметне, че това по някакъв начин доказва вината ѝ.

Тя му се усмихна окуражително.

– Няма да имате неприятности, мога да ви уверя. – Със същия тон любимата му леля го бе окуражила, че ще издържи изпита си за постъпване в Сендхърст³.

И той бе издържал.

3. Малко градче, в което се намира Кралската военна академия, основана 1802 г. – Б. пр.

КРАЙ

© 1942 Агата Кристи
© 1979 Теодора Давидова, превод от английски

Agatha Christie
Tape-measure Murder, 1942

Сканиране и разпознаване: Борис Борисов, 2008
Редакция: nqgolova, 2008

Публикация

Агата Кристи. Свидетел на обвинението. Разкази
Английска. Първо издание
Народна култура, София, 1979

Превела от английски Теодора Давидова
Редактор Красимира Тодорова
Художник Иван Газдов
Художник-редактор Ясен Васев
Тех. редактор Олга Стоянова
Коректори Людмила Стефанова Петя Калевска

Литературна група IV. Код 04 9536623311/5714-43-79
Дадена за набор 3.1.1979 г. Подписана за печат март 1979 г. Излязла от печат април
1979 г. Формат 70×100/32. Печатни коли 16,75. Издателски коли 10,85. Цена 2,20 лв.

ДИ „Народна култура“, София
ДП „Атанас Стратиев“, Хасково

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8244>]